

казалъ на жена си: Жена, знаешъ ли, че следъ три деня ще умра? Жена му го изслушала, но нищо не отговорила. Той взелъ торбичката си въ рѣчка, простилъ се съ жена си и съ децата си и излѣзълъ вѣнъ отъ града, въ подножието на близката планина. Тамъ, на една полянка, подъ една круша, той си изкопалъ гробъ и легналъ въ него. Отъ време на време отъ дървото падали круши, съ които той разхлаждалъ устата си и си мислѣлъ: Ако това е смъртъта, не е страшна. Лежишъ подъ крушата и ядешъ круши. Така изминали два дни. На третия денъ той чулъ около себе си голѣмъ шумъ. Дигналъ главата си, да види, какво става. Той видѣлъ нѣколко камилари съ камили, натоварени съ грѣнци. Като видѣли, че човѣкъ подалъ главата си отъ земята, камилитѣ се уплашили и хукнали да бѣгатъ. Въ бѣгането си тѣ изпочупили много грѣнци. Недоволни отъ това, камиларитѣ хванали Настратинъ Ходжа и го набили добре. Тогава той излѣзълъ отъ гроба и трѣгналъ за дома си. Като видѣлъ жена си, той казалъ: Жена, върнахъ се вече отъ онзи свѣтъ. — Какво иматамъ? — Докато крушитѣ падаха отъ дървото и се разхлаждахъ съ тѣхъ, добре бѣше. Ако така се умира, нищо лошо нѣма въ смъртъта. Но когато дойдоха камиларитѣ и ме набиha, положението се влоши. Не струва съ бой да отидешъ на онзи свѣтъ.

Смѣшни сж разсжжденията на Настратинъ Ходжа за онзи свѣтъ, но мнозина иматъ